

slaar dem i Hartkorn som eet og det samme, saa er det jo dog væsentlig forskellige Institutioner med ganske forskellige Opgaver. Sparekassernes Formaal — det maa jeg her dog have Lov at slaa fast — er at give de opsparede Beløb den frugtbringende Anvendelse, som de dels paa Grund af deres Lidenhed, dels maaske paa Grund af Indskydernes Ukendskab ellers ikke kan faa, og Sparekasserne skal anbringe disse Indskud i de sikrest mulige Værdier, saaledes at Indskyderne til enhver Tid har Sikkerhed for, at de Penge, de betror Sparekasserne, ogsaa er til Stede. Men nu ved vi jo alle, at Veksler kan være i al Almindelighed saa fine, de være vil, og man kan sigte dem saa stærkt, som det er muligt, saa smutter der dog altid nogle imellem, som senere viser sig at være mindre gode. I Bankerne er der en Aktiekapital og en Reservefond til at imødegaa de Tab, som Vekslerne muligen maatte bringe, i Sparekasserne er der derimod kun en Reservefond, og i de nyere af dem er denne Reservefond ret ringe. Der er altsaa der en forholdsvis let og kort Vej til, at Indskydernes Midler kan blive angrebet, hvis det Uheld skulde indtræffe, at Veksler af mindre god Kvalitet kom ind i Sparekassen. Det er efter min Mening ganske i Modstrid med Fordringen om den ubetingede Sikkerhed, der bør være i Sparekasserne, at give dem Lov til at diskontere Veksler, der jo ikke alle sammen kan siges at være guldrandede. Bankernes Formaal er i al Almindelighed at lette Pengeomsætningen, ved at Folk kan trække store Beløb i Anvisninger paa Bankerne og føre dem over paa Konto og Folio fra den ene Bank til den anden, handle med Veksler, købe Penge o. s. v., saaledes som det er angivet i Lovforslagets § 1. Der er Køb af Veksler en Forretning, og der er der en Aktiekapital som Grundlag til Imødegaaelse af eventuelle Tab foruden Reservefond; først derefter kunde der blive Tale om at røre ved Indskydernes Penge, men i Regelen skal dog en hel Aktiekapital gaa tabt, inden det gaar saa vidt.

Jeg er altsaa meget lidet tilfreds med den Ændring, der er foretaget paa dette Omraade i Sparekasseloven, jeg anser den for uheldig, og jeg er tilbøjelig til at tro, at i Tidens Løb vil de Sparekasser, om hvilke man ved, at de ikke diskonterer Veksler, absolut blive anset for ff. i Modsetning til de andre, som giver sig af med at diskontere Veksler. Det skulde dog ikke gerne komme til, at der skulde gives en

saadan Forskel indenfor vort Lands Sparekasser.

Saa er der endvidere den fikserede Rente, som man er kommet ind paa. Pengene er jo i Virkeligheden en international Handelsvare, og det er vist stor Tvivl underkastet, om det kan være rigtigt for et lille Land som vort ved en Lovbestemmelse som den nu af Folketinget vedtagne at gaa til at fiksure Pengenes Værdi. Dertil kommer, at om den Værdimaaler, der sættes, Obligationsrenten plus Kursen, og som skal udregnes af Sparekassenspektøren og Bankinspektøren hver Maaned, maa jeg sige, at foruden at det, som det er nævnt, vil blive overordentlig besværligt for Pengeinstitutionerne, hvis de skal forandre Renten Maaned for Maaned, er den ganske forfejlet. Thi Værdien af Papirerne herhjemme, Obligationerne, er jo ikke den rette Værdimaaler. Kastes der pludselig ind paa Københavns Børs et større Parti af de aabne Kreditforeningsobligationsserier, saa vil Kursen jo straks falde; men en saadan ganske vilkaarlig Begivenhed skal dog ikke kunne influere paa Sparekasserenten. Jeg ser et Tegn paa, at jeg har Ret i, at Kursen overordentlig let vil blive paavirket, i den Imødekommen, eller hvad man skal kalde det, der skal vises udenlandske Livs- og Ulykkesforsikringselskaber, som skal stille deres Sikkerhed i danske Statsobligationer, nemlig at de maa opsætte det, fordi Livsforsikringselskaberne vilde komme til at kaste 900,000 Kr. og Ulykkesforsikringselskaberne 1 Mill. Kr. Kreditforeningsobligationer ud paa Markedet, hvilket, siges der, selvfølgelig vilde være højst uheldigt, idet et saa stort Udbud pludselig vilde forandre Værdien af Obligationerne. Men er Værdien af Obligationerne Rettesnor for Sparekasserenten, saa vil jo altsaa saadanne rent tilfældige Omstændigheder indvirke paa den Rente, der skal gives. Nej, de danske Kreditforeningsobligationer er ikke den rette Værdimaaler. Verdenspengene kommer i Takst efter den Diskonto, der er gældende, og er Diskontoen opadgaaende i de os omliggende Lande, maa vi følge med, og gaar den ned omkring os, maa vi ogsaa sætte den ned. Vi har set gennem Aaringer, at det er Tilfældet, og hver Gang det sker, mødes alle Storbankdirektørerne, og saa tager de under Overvejelse, hvad Indlaansrenten for 1, 2 og 3 Maaneder maa være, og den fastsættes derefter under Hensyn til, hvad Diskontoen er. Diskontoen er en Følge af hele Verdenspengemarkedet, og det maa vistnok alligevel blive det, vi skal regne